

A photograph of a person from the waist down, wearing a bright red dress, standing on a sandy beach. The person is barefoot, and their reflection is visible in the shallow water on the sand. In the background, white waves are crashing onto the shore. The overall color palette is warm, dominated by the red of the dress and the golden-brown of the sand and water.

New York Timesi bestsellerite autor

Diane Chamberlain

Vaikiv õde

*Haarav romaan armastusest,
kaotusest ja õdedevahelisest sidemest*

Diane Chamberlain
The Silent Sister
2014

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See lugu on väljamõeldis. Kõik romaanis kujutatud isikud, organisatsioonid ja sündmused on kas autori kujutluste vili või on neid kasutatud fiktiivselt.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2014 by Diane Chamberlain
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B03342118
ISBN 978-9949-82-200-3

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

JAANUAR 1990

PROLOOG

Alexandria, Virginia

Kogu päeva peatusid inimesed rajal, mis viib läbi metsa Potomaci jõe ääres. Parkadesse ja villastesse sallidesse mässitud inimesed seisid sooja otsides üksteise lähedal ja surusid pihku oma laste kinnastatud käsi või koerte jalutusrihmu, kui nad vaatasid ainsat värvi-laiku talvehallil maastikul. Kollane kanuu seisis keset jõge jäävangis. Eelmisel õhtul oli jõel olnud torm, lumine tuul oli vett vahule ajanud ja kergitanud jõest keerlevaid vahukobaraid, kui temperatuur langes ja lained külmusid sakilisteks tippudeks ning vangistasid kanuu jardide kaugusele kaldast.

Jalutajad olid näinud kanuud hommikustes uudistes, aga pidid seda siiski oma silmaga nägema. See pani punkti loole, mis olid neid kuude kaupa haardes hoidnud. Nad olid oodanud kohtuprotsessi, mida nüüd ei tulegi, sest seitsmeteistkümnendaastane tüdruk – seitsmeteistkümnendaastane mõrvar, uskus enamik – publikab nüüd kusagil selle sakilise jäävälja all.

Ta valis kergema vastupanu tee, sosistasid mõned inimesed üksteisele.

Aga milline kohutav surm, ütlesid teised.

Nad vaatasid kivist jõekallast ja mõtlesid, kas tüdruk oli neid kive endale taskusse pannud, et põhja vajuda. Nad mõtlesid, kas ta nuttis, kui ta kanuu vette lükkas, teades, et lõpp on lähedal. Televisioonis oli ta küll nutnud. Teeskles, ütlesid mõned mööda rada kõndides. Oli liiga külm, et kauaks ühe koha peale seisma jääda.

Ent oli üks naine, soojalt riides, kinnastes käed taskus, kes seisis tunde raja kõval. Ta jälgis, kuidas telejaama kopter värskaid aerofotosid tegi, propelleri labad pöörlesid halli taeva taustal kurdistavalt. Naine jälgis, kuidas politseinikud jõekallastel tunglesid, osutasid ühte suunda ja siis teise, kui nad

kaalusid, kuidas kanuud jõest kätte saada... ja kuidas jää alt tüdruku surnukeha otsida.

Naine vaatas uuesti politseinike poole. Nüüd seisid nood, käed puusas, nagu tahaksid loobuda. See juhtum on lõpetatud. Naine tõmbas mantli tihedamalt enda ümber. Las nad loobuvad, mõtles ta rahulolevalt, kui nägi, kuidas politseiobvitser otsekui alistunult õlgu kehtitas. Las nad tirivad kanuu jääst välja ja võtavad päeva kokku.

Ehkki jääle jäetud kollane kanuu ei tõestanud midagi.

Nad on rumalad, kui seda uskuma jäid.

ESIMENE OSA

JUUNI 2013

1.

Riley

Ma polnud kunagi arvanud, et kaotan kahekümne viiendaks eluaastaks peaaegu kõik, keda armastan.

Tundsin, kuidas kurbus uuesti kerkis, kui peatusin väikese silmapaistmatu välimusega postkontori ees Pollocksville'is. Kolmetunnine sõit minu korterist Durhamis oli tundunud pigem kuue tunnina, sest tegin peas nimekirja kõikidest asjadest, mida pean New Berni jõudes tegema, ja see nimekiri pani mind mõtlema, kui üksinda ma end tunnen. Aga mul polnud pikalt aega oma kurbusele mõelda.

Esimese asjana pidin käima ära postkontoris, mis jäi New Bernist kümne miili kaugusele. Pidin selle ära tegema ja ühe asja nimekirjast maha tõmbama. Otsisin käekotist õhukese valge postkaardi ja astusin majja. Olin ainus klient ja mu tennised kriuksusid põrandal, kui ma läksin leti juurde, kus postkontoritöötaja mind ootas. Oma tumeda naha ja sirgete patsidega meenutas ta mu sõpra Sherise'i, nii et ta hakkas mulle kohe meeldima.

„Kuidas saan teid aidata?“ küsis naine.

Ulatasin talle postkaardi. „See kaart tekitab minus segadust,“ ütlesin. „Mu isa suri kuu aega tagasi. Tema post saadetakse minu aadressile Durhamisse ja see kaart samuti ja...“

„Me saadame sellise kaardi, kui keegi pole oma postkasti eest postkontoris maksnud,“ ütles naine kaarti vaadates. „See on hoiatus. Kui kaks kuud maksmata jääb, paneme kasti kinni ja vahetame luku ära.“

„No sellest ma saan aru, aga näete,...“ pöörasin kaardi ringi, „see pole minu isa nimi. Ma ei tunne Fred Marcust. Minu isa oli Frank MacPherson, nii et ma arvan, et see saadeti mulle eksikombel. Ma ei usu, et mu isal üldse

postkontoris postkasti *oli*. Ma ei tea, miks tal oleks pidanud see olema. Eriti mitte Pollocksville'is, kui tema elab – *elas* – New Bernis.“ Läheb kaua aega, enne kui õpin oma isast minevikuvormis rääkima.

„Laske ma vaatan.“ Ta kadus maja tagumisse ossa ja tuli hetke pärast tagasi, näpu vahel õhuke lilla ümbrik ja valge kartoteegikaardi moodi lipik. „Kastis oli ainult see,“ ütles ta ümbrikku mulle ulatades. „Adresseritud Fred Marcusele. Kontrollisin andmeid ja postkast kuulub sellele aadressil elavale inimesele.“ Ta ulatas mulle kaardi. Allkiri meenutas küll isa käekirja, aga tema käekirjas ei olnud midagi erilist. Ja pealegi polnud see tema nimi.

„Aadress on õige, aga kes see mees ka iganes on, pidi ta aadressi valesti kirja panema,“ ütlesin lillat ümbrikku käekotti pistes.

„Kas te soovite, et ma sulgen postkasti või tahate maksata ja seda edasi pidada?“ küsis postkontoritöötaja.

„Ma ei tunne, et minu asi oleks seda kinni panna, aga ma ei kavatse selle eest maksta, nii et...“ kehtisin õlgu.

„Ma panen selle siis kinni,“ ütles ta.

„Hea küll.“ Mul oli hea meel, et ta minu eest otsustas. Naeratasin. „Ma loodan, et Fred Marcus ei pahanda, ükskõik, kes ta siis ongi.“ Pöördusin ukse poole.

„Tunnen isa pärast kaasa,“ ütles naine.

„Aitäh,“ ütlesin üle õla ja kui ma auto juurde jõudsin, kirjendasid mu silmad.

Teel New Berni sõitsin läbi ajaloolise linnaosa. Vanad majad seisis puudega palistatud tänavate ääres tihedalt üksteise kõrval ja linna maskott, tohutu värviline karu, seisis siin-seal poodide vahel. Minu ees sõtkusid mööda tänavat kaks jalgrattapolitseinikku ja parandasid natuke mu tuju. Ehkki ma polnud pärast kolledžisse minekut New Bernis elanud, oli sellel minu jaoks siiski kodulinna veetlus. See on nii omapärane linnake.

Keerasin Craven Streetile ja meie sissesõiduteele. Isa auto oli garaazhis. Nägin läbi garaaziuste klaasakende – üks oli katki – selle katust. Ma polnud tema auto peale mõelnud. Kas oleks parem see ära müüa või annetada? Hommikuks oli mul lepitud kokku kohtumine isa advokaadiga ja ma lisasin selle küsimuse pidevalt pikenevasse nimekirja. Auto peaks

tegelikult minema mu vennale Dannyle tema iidse rauahunniku asemele, aga mul oli tunne, et ta keelduks isa autost.

Mu vana kodu oli kahekorruseline pastellkollane Victoria-aegne maja, mis vajab uut värvikuube, ning mille laia eesverandat ääristavad õrn valge piire ja sambad. See on ainus maja, milles mäletasin end elavat, ja ma armastasin seda. Kui ma selle ära müün, pole mul enam põhjust New Berni tulla. Olin neid külaskäike koju isa juurde enesestmõistetavatena võtnud. Pärast isa ootamatut surma tulin kaheks päevaks siia, et korraldada tema kremeerimine ja hoolitseda teiste asjade eest, mis nüüd olid mu mälus häguseks muutunud. Kas isa oli kremeerimist tahtnud? Me polnud sellistest asjadest kunagi rääkinud ja mina olin nii sügavas šokis ja segaduses, et ei suutnud selgelt mõelda. Bryan oli siis minuga olnud, tema selts mõjus armastava ja rahustavana. Ta oli märkinud, et mu ema oli kremeeritud, nii et tõenäoliselt võis see ka isa soov olla. Lootsin, et tal oli õigus.

Sissesõiduteel autos istudes mõtlesin, kas olin liialt kiirustanud, kui lõpetasin suhte Bryaniga. Praegu oleks tema toetus ära kulunud. Isa oli surnud ja Sherise veedab suve Haitil misjonitööd tehes, nii et ajastus poleks saanud enam hullem olla. Ent kaheaastase suhte lõpetamise jaoks polnudki head aega.

Üksindus rõhus mu õlgu, kui ma autost välja tulin ja maja poole vaatasin. Olin kavatsenud maja kahe nädalaga ära koristada ja – koos lähedalasuva haagissuvilapargiga, mis kuulus isale – müüki panna. Korraga, kui nägin kõiki neid aknaid ja meenutasin, kui palju asju oli vaja parandada, ja kui vähe isale meeldis midagi ära visata, sain aru, et minu ajakava on eba-realistlik. Isa ei olnud küll rämpsukoguja, aga ta oli kollektsionäär. Tal olid kastid täis vanu tulemasinaid, piipe ja muusikariistu ning miljoneid teisi asju, millest minul tuleb lahti saada. Bryan ütles, et meie maja on rohkem nagu tolmune vana muuseum kui kodu, ja tal oli õigus. Püüdsin mitte päänikasse minna, kui ma auto tagaistmelt oma puldankoti võtsin. Durhamis ei oodanud mind keegi ja mul oli suvi vaba. Võisin võtta nii palju aega kui vaja, et maja müügiks valmis seada. Mõtlesin, kas on võimalik, et Danny võiks mulle appi tulla.

Läksin laiast verandatrepist üles ja keerasin ukse lukust lahti. Uks avanes krigin, mis oli mulle sama tuttav nagu isa hää. Enne kui ma mai-kuus siit ära läksin, olin elutoa ruulood ette tõmmanud ja ma nägin vaevalt